

Василь Базів

Антихрист
Справжня історія
Орди-Росії
у 3-х томах

Том 2

Престол сатани
(1917 рік — наші дні)

Харків
«ФОЛІО»
2020

Розділ перший ВІВТАР ЗВІРА

МЕСОПОТАМСЬКА МАЯЧНЯ ДЗЕРЖИНСЬКОГО,
АБО
ОТКРОВЕННЯ ПРО МОСКВУ ВІД ІСУСА ХРИСТА

Де він знаходиться, адже сфера розгулу Антихриста не має меж ані у просторі, ані у часі.

Словосполучення «Престол Сатани» можна знайти у Біблії. Більше того, визначення належить самому... Ісусу. В Одкровенні св. Івана Богослова, 2,13, Христос говорить Ангелу Пергамської церкви: «Ти живеш там, де престол сатани». Очевидно, навіть апостоли (і серед них майбутні євангелісти) могли й не знати того, що знав Христос.

Ключове слово для розгадки цього біблійного знання — власна назва Пергам.

Де він, цей Пергам? Й отут пошук приведе крізь тисячоліття і континенти на Красну площу.

Коли особистий ворог Бога Ленін помер, причому не за власним бажанням, постало питання — що робити з трупом?

Притомні кремлівські царедворці типу Бухаріна не мали з цього приводу вагань: червоний хоч і «бог», але смертний, тому має бути похований, як і усі смертні. Так само вважали і родичі — Крупська і Ульянова, для яких цей мрець був просто чоловіком і братом. Але були такі відомі й не зовсім відомі донині, які вважали: якщо Ленін — бог, то він має жити вічно.

Був такий єдиний навіжений, який написав «Бог вмер», і після того збожеволів, що не завадило йому стати ідейним батьком ще одного сатани. Йдеться про Ніцше і Гітлера, до якого ідея, що він — надлюдина, тобто бог, прийшла під час відвідин хати Ніцше на запрошення його сестри, палкої фанатки фіурера.

Але повернімося до Москви, де над труною Леніна прийшли до висновку, що оскільки цей труп — бог, то він не може вмерти. Потім впродовж усього ХХ століття сотні мільйонів фанатичних ротів однорідної біомаси будуть горланити:

*«Ленин всегда живой,
Ленин — твой путь земной,
Ленин в тебе и во мне».*

Авторство ідеї не хоронити антихриста належить його Мефістофелю Дзержинському — хрещеному батьку чекістів усіх часів і тих, що нині при владі у Москві.

Як і будь-яка будова, мавзолей має конкретного автора проекту — архітектора Щусева. Звичайно, йому далеко до Растреллі чи Церетелі, бо творча біографія цього чоловіка не містить професійних здобутків, які б підтверджували його видатний талант зодчого. Тому навряд чи труна-мавзолей визріла у креативній його голові. Тут, так би мовити, «нарошно не придумаєшь». Та й поцупити креативні ідеї було тоді ні в кого, хіба що у авторів проектів пірамід. На перший погляд, хід думок — «сумасбродний» для червоних фараонів, але якраз цього магічного божевілля їм не бракувало, і передовсім найкривавішому м'ясику Феліксу.

Найперше вийдемо із мавзолею, щоб повернутись пізніше, і спробуємо збагнути, що діється навколо цієї сатанинської мумії?

Неможливо не прислухатися до міркувань деяких московських вчених, тверезі голоси яких волають у гущі одобрямсу, у збожеволілій пустелі від Брянська до Сахаліну. Вони запитують про елементарне, і у раціональній царині, у якій перебуває наука, не мають і не можуть знайти відповіді: «Яким чином більшовикам вдалося перемогти в громадянській війні і утримати владу після її завершення? У той час проти них не воював тільки ледачий.

Знищення всіх старих інститутів влади, розруха, голод, червоний терор, розкуркулення, продрозкладка та інші вкрай непопулярні методи більшовиків ніяк не могли сприяти їхній популярності. Всупереч назві, чисельність самих більшовиків була дуже незначною. Це дуже характерно для них: перевертати все догори ногами. З плином часу створюється архетип: «більшовики» — значить, їх була більшість.

Насправді відразу після Лютневої революції більшовики становили меншість у Радах, нараховуючи всього лише близько 24 тисяч членів (в Петрограді — тільки 2 тисячі). А на I з'їзді Рад (червень 1917 року) більшовики отримують всього 12 відсотків мандатів.

Фактично більшовики з самого початку прийшли у Росію як окупанти. У них не було завдання зробити життя громадян СРСР кращим. Наприклад, випадки канібалізму були поширені не тільки під час Голодомору в Україні, але й голоду в Поволжі, і в період блокади Ленінграда. У той же час, коли озвірілі та приречені посполиті люди пожирали один одного, комуністична номенклатура ні в чому собі не відмовляла і прекрасно забезпечувалася якісними продуктами, зокрема ікрою. Більшовики розглядали Росію виключно як плацдарм Світової революції.

Яким чином купка навіть дуже добре організованих і згуртованих авантюристів зуміла захопити й утримати владу у величезній країні? Підтримки з-за кордону більшовики теж не мали ніякої. Як вдалося творити жахливі злидні в небачених масштабах протягом десятиліть? Як так вийшло, що величезний і далеко не найпокірніший народ був перетворений на стадо зомбі?

Отже, можна припустити, що в руках більшовиків виявились якісь сили, які допомогли їм утриматися при владі. У них було щось таке, що змусило десятки мільйонів чоловік раптом відчувати: вони готові на все заради тих, хто сидить у Кремлі, так званих товаришів, і світової революції, відмовитися від своїх національних коренів і не тільки покійно виконувати нелюдські накази, але робити це з радістю і захопленням» (Джерело: boeingisback.com).

Тлумачі подій на території Зла знаходять головну точку в акупунктурі сатанинського тіла. Здалося, поки вождь живий, перемога буде за нами! Та ні, тоді, саме в роки умовного життя тричі зваленого інсультами 50-річного і немічного старця, перспективи влади його кліки виглядали аж надто примарними. Продовжую цитувати інтригуючий текст, поширений чесними москвичами в Інтернеті:

«Можна помітити, що переломний момент настав після смерті Леніна, у 1924 році. До цього вогнища опору існували повсюдно, і влада більшовиків була під великим питанням. І раптом, як за помахом чарівної палички, все вляглося: народ повалив на військові паради і демонстрації, радянська інтелігенція приєдналася до загального свята і кинулася оспівувати перемогу соціалізму.

Спроби пояснити цей феномен репресіями та пропагандою не витримують критики. В той час не існувало телебачення як інструменту масового впливу на людей. А через газети інформація доходила значно гірше, особливо з огляду на те, що далеко не всі були письменними. У той же час чутки про звірства чекістів в процесі продрозкладки розходилися миттєво.

Дія невідомої сили поширилася навіть на білоемігрантів, перетворивши колишніх бойових командирів на пацифістів, які дуже швидко забули всі плани щодо повернення в Росію. Факт дивовижний: як російська еліта, яка мала і гроші, і вплив, так просто відмовилася від реваншу? Не секрет, що, на відміну практично від усіх націй, російські емігранти за кордоном не об'єднувалися і не допомагали один одному.

Ми бачимо, як російський народ у величезній більшості раптово став вважати себе радянським. Злочини, створені більшовиками над одноплемінниками, перестали хвилювати людей. Спогади і мемуари наповнені реальними свідченнями, коли посаджені в табори люди зберігали там безмежну віру і любов до Сталіна. Навіть пройшовши всі кола табір-ного пекла і вийшовши на свободу, багато людей залишалися щирими комуністами і навіть сталіністами. Радянський народ демонструє дивовижну, зовсім незрозумілу прихильність комунізму, «ленінізму» і «радянській ідеології».

Отже, є навіть серед росіян люди, які зберігають при- томність і ставлять перелічені вище запитання, на які справді формальна, реальна, яка завгодно логіка не дає відповіді. Здоровий глузд божевілля навіть такої, м'яко кажучи, екстравагантної країни, як Росія, вмиває руки. Чому таке твориться у Московії?

●

Зміст

<i>Розділ перший. Вівтар звіра</i>	5
Месопотамська маячня Держинського, або Откровення про Москву від Ісуса Христа	5
Чорнобильський реактор на Красній площі	10
Кремль на цвинтарі	17
Атомний гриб мавзолею	19
Герої Радянського Союзу. Вони вбивали ідола у гробі	26
Вавилонський «скреп победобесія»	28
 <i>Розділ другий. Вбивця Бога</i>	31
«Різдво» антихриста	31
«Хрестолом». Уривок із роману Василя Базіва «ХРЕСТ»	46
Кат на знаменах	59
Московські поцілунки Юди	66
Демони у рсясах Уривки із роману «Хрест»	74
Хрестопадіння мокселів	80
Замах на Ісуса Уривок із роману «Хрест»	88

Спірідон і Софія <i>Ленін — нащадок Андрія Боголюбського. Путін — онук лакея</i> Спірідонушки	106
Пограбування небес	109
Конання диявола <i>Як вбивали іконозłodія Андрія Боголюбського і його спадкоємця,</i> <i>хрестолама Володимира Ульянова . . . . .</i>	119
<i>Розділ третій. «Третій Інтернаціонал» у «Третьому Римі» . . . . .</i>	128
Царизм=комісаризм	128
«Четвертий Рим» імені Сталіна	132
<i>Розділ четвертий. Дипломатія у церковних ризах . . . . .</i>	142
Посол Ватикану в Україні: «Росія стала пеклом».	144
Посол України у Константинополі: «Гніт Московії так і не зміг підірвати силу українського народу»	151
<i>Розділ п'ятий. Українські тамплієри ХХ століття . . . . .</i>	161
Голгофа над Карпатами	161
Як Папа Римський врятував Івана Грозного	162
Злука Києва із Римом, або Чому Антонію Поссевіно віддав перевагу Іпатію Потію перед Нікколо Мак'явеллі	167
Церква у полоні	175
Собор 46-го: угода з дияволом	177
Катівня <i>Уривок із роману «Хрест» . . . . .</i>	184
Верховинські катакомби християн	186
Сакральні жертви, або Сокира як священна «утварь» Московської церкви	191
Яблука із могили немовляти	197

<i>Розділ шостий. «Тріумф і колапс комунізму у ХХ столітті: український історичний досвід у світовому контексті» . . . . .</i>	<i>203</i>
«Жидівська самохвальба»	
<i>Як доктор Віденського університету Іван Франко</i>	
<i>піймав бібліотекаря Карла Маркса на плагіаті . . . . .</i>	<i>203</i>
Пік московського комунізму — 100 мільйонів трупів	<i>207</i>
Сексот — головний «рушій історії»	
<i>Донос — «святе письмо» москowitz . . . . .</i>	<i>211</i>
Московська м'ясорубка для українських комуністів	<i>212</i>
10-мільйонний голокост	
<i>Заповіт Ілліча: «Куркулі — це найбільш звірячі, найбрутальніші,</i>	
<i>найдикиші експлуататори. Безоглядна війна куркулям!</i>	
<i>Смерть їм!» . . . . .</i>	<i>217</i>
Європа на колінах	<i>219</i>
Війну не програла Москві тільки Україна.	
3 Гітлером Сталін воював 4 роки, а з Українською	
Повстанською Армією — утричі довше	<i>221</i>
Важке занурення утопленика	<i>222</i>
Український Лаокоон. У тенетах релігії ненависті	<i>229</i>
 <i>Розділ сьомий. Біблійний велет України. Коли вас</i>	
<i>не величають раби на землі, ви досягаєте вічність на небі . . . . .</i>	<i>231</i>
За «боєприпасами» приїдуть.	
До Софії Київської на Римському пагорбі	<i>231</i>
Два Йосифи. Кремлівський голаф Йосиф Сталін і український	
воїн Всевишнього Йосиф Сліпий	<i>234</i>
Товарняки для єпископату. СРСР виграв війну у Гітлера,	
але програв війну Сліпому	<i>238</i>
Маршал проти Митрополита. Нещадна поразка	
Жукова	<i>241</i>
Перші мокси у Ватикані	<i>245</i>
Замах у Римі. Дочка і зять Хрущова мають вмерти	<i>247</i>

Спецоперація Папи Івана ХХІІІ і Джона Кеннеді	249
Папа вивчає карту Сибіру	251
<i>Розділ восьмий. Патріарх людства . . . . .</i>	<i>253</i>
«Божий вікінг» як визволитель України	253
«Летючий слов'янин»	254
Хто розвалив комунізм?	260
Якби Кароль не був Папою, він міг би стати футболістом	265
Апостол Духа	271
Нащо Папі Україна?	275